

Η εορτή του Αγίου Απολλοδώρου στην Κέρκυρα

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων](#)

Την Κυριακή 22 Ιουνίου 2025, Κυριακή Β' Ματθαίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, λειτούργησε και ομίλησε στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό του Αγίου Απολλοδώρου, Επισκόπου Φαιακίας, στο προάστιο της πόλεως της Κέρκυρας «Παγκρατέικα».

Ο εν λόγω Ιερός Ναός αποτελεί καρπό της δωρεάς ενός ευσεβούς ζεύγους, του Ευσταθίου και της Αλεξάνδρας Παγκράτη, οι οποίοι παραχώρησαν ολόκληρο το σπίτι τους για το σκοπό αυτό. Ανεγέρθη επί αρχιερατείας του μακαριστού Μητροπολίτου Κερκύρας, κ. Τιμοθέου και εγκαινιάστηκε επί των ημερών του κ. Νεκταρίου. Μαζί με το Σεβασμιώτατο λειτούργησαν ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμ. Γρηγόριος Σοροβάκος εκ της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας, ο Πρωτοπρεσβύτερος Αρτέμιος Κουρτέσης, ο οποίος ήταν και ο πρώτος εφημέριος της νεοσύστατης ενορίας του Αγίου Απολλοδώρου, ο π. Ιωάννης Μουρίκης, νέος εφημέριος της ενορίας, καθώς και ο Ιεροδιάκονος του Σεβασμιωτάτου, π. Ευσέβιος Πανδής. Ο π. Ιωάννης Μουρίκης, νέος κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας,

εργάζεται με ζήλο για την ποιμαντική ανάπτυξη της ενορίας.

Στην ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος απευθυνόμενος στο πολυπληθές εκκλησίασμα, έλαβε αφορμή από το αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας, το οποίο έχει ορίσει η Εκκλησία να αναγιγνώσκεται στην εορτή του Αγίου Απολλοδώρου, Επισκόπου Φαιακίας, αλλά και του άλλου μεγάλου Αγίου ο οποίος εορτάζει σήμερα, του Αγίου Ευσεβίου Επισκόπου Σαμοσάτων. Και οι δύο πατέρες ήταν σύγχρονοι με μεγάλους Αγίους της Εκκλησίας μας, όπως ο Άγιος Σπυρίδων και ο Άγιος Νικόλαος και οι οποίοι ήταν μεταξύ των Αγίων 318 Θεοφόρων πατέρων, οι οποίοι συνεκρότησαν την πρώτη Οικουμενική Σύνοδο στη Νίκαια της Βιθυνίας το 325 μ. Χ.. Και οι δύο Άγιοι Πατέρες, αγωνίστηκαν σθεναρά εναντίον της αιρέσεως του Αρείου που μάστιζε την Εκκλησία κατά τη νεποχής τους και η όποια αίρεση υποστήριζε ότι ο Υιός και Λόγος του Θεού, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, ήταν ουσιαστικά κτίσμα, αμφισβητώντας έτσι το «Όμοούσιον» της Αγίας Τριάδας και συνεπώς τη θεότητα του Υιού.

Επιπλέον, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στο σωτηριώδες σχέδιο της Θείας Οικονομίας κατά το οποίο ο Υιός και Λόγος του Θεού συγκαταβέβηκε και ενανθρωπίστηκε, λαμβάνοντας σάρκα από την Υπεραγία Θεοτόκο και Αειπάρθενο Μαρία, παραμένοντας ταυτόχρονα και τέλειος Θεός. Προσέλαβε ολόκληρη την ανθρώπινη φύση, εκτός της αμαρτίας, ώστε να την ανακαινίσει και να σώσει τον άνθρωπο από τη φθορά της αμαρτίας και του θανάτου, τα οποία ήταν συνέπεια της πτώσεως των πρωτοπλάστων. Έτσι, όταν έφθασε το πλήρωμα του χρόνου «έξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμου, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσει, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολαύωμεν» (Γαλ. 4, 4), με τον νόμο ουσιαστικά, ο οποίος είχε δοθεί στους Ισραηλίτες προκειμένου να οδηγηθούν σε αυτό το υπέρτατο μυστήριο της Θείας Οικονομίας, να μην χρειάζεται μετά την ενανθρώπιση του Υιού του Θεού καθώς χτύπησε την αμαρτία στη ρίζα της. Παρά ταύτα, πολλοί αρνήθηκαν τον Χριστό, όχι μόνον οι σύγχρονοί Του Εβραίοι, οι οποίοι και Τον καταδίκασαν και Τον οδήγησαν στη σταύρωση, αλλά και μεταγενέστεροι, όπως ο Πρεσβύτερος Άρειος. Παρά τη σημαντική του μόρφωση, ο Άρειος οδηγήθηκε στην πλάνη καθώς όπως χαρακτηριστικά είπε ο κ. Νεκτάριος, «άλλο η ξηρά γνώση και άλλο η επίγνωση της παρουσίας του Θεού, το βίωμα δηλαδή της πίστεως». Όπως λέγει και ο Απόστολος Παύλος, ακόμη και τα έθνη που δεν γνώρισαν τον νόμο του Θεού, έχουν κάτι από την παρουσία του Θεού στην καρδιά τους. Αυτό είναι η συνείδηση, ο έμφυτος δηλαδή νόμος του Θεού τον οποίον έχουν όλοι οι άνθρωποι. Η συνείδηση είναι εκείνη η οποία μάς οδηγεί είτε στη λύτρωση, είτε στην καταστροφή μέσω των έργων και των λογισμών μας. Έτσι ο αγωνιζόμενος, κεκαθαρμένος και φωτισμένος άνθρωπος, όπως ήταν αυτοί οι απλανείς αστέρες της Εκκλησίας μας, τροφοδοτεί τον νουν του με λογισμούς πίστεως, αγαθότητας και αγάπης. Από την άλλη, ο

άνθρωπος ο οποίος βρίσκεται αιχμαλωτισμένος στα πάθη του και στην αμαρτία, οδηγείται στην ατραπό της απώλειας και στο σκοτισμό. Έτσι, κατά την αναχώρηση μας από τον κόσμο τούτο, για την αιώνιο ζωή, το κριτήριο της συνείδησής μας και όχι μόνον οι πράξεις μας είναι αυτό το οποίο θα μας συνοδεύσει. Και είτε θα μας δικαιώσει, είτε θα μας κατακρίνει.

Έτσι, οι Άγιοι Πατέρες της εκκλησίας μας, έχοντας αποκαταστήσει την κοινωνία με το Θεό, είχαν λεπτύνει τη συνείδηση τους, η οποία τούς οδηγούσε στην ορθή πίστη, στην ομολογία. Εργάστηκαν εμπνεόμενοι από το Άγιο Πνεύμα για τη δογματική συγκρότηση της πίστεώς μας. Ορθοτόμησαν το λόγο της Αληθείας. Αυτή ακριβώς είναι η κληρονομιά η οποία μάς δόθηκε από αυτούς τους Αγίους Διδασκάλους της Εκκλησίας μας και αυτήν την κληρονομιά οφείλουμε να την διαφυλάξουμε. Μόνον τότε θα αναπαυθεί η συνείδησή μας και θα βιώσουμε τη χαρά και την πληρότητα στην ψυχή μας. Ειδικά στη σύγχρονη εποχή της πλάνης, της μαζοποίησης και της απρόσωπης αριθμοποίησης του ανθρώπου που επιχειρεί να επιβάλλει η νέα τάξη πραγμάτων, αυτοί οι Άγιοι Πατέρες πρέπει να αποτελούν πρότυπο, ιδιαιτέρως για όσους φέρουν και το θεόσδοτο αξίωμα της ποιμαντικής ευθύνης των πιστών. Οι Άγιοι λοιπόν έβλεπαν τον κάθε άνθρωπο ως μοναδικό πρόσωπο και εικόνα του Θεού, όχι ως αγέλη και έτσι τιμώντας τον, αναγνώριζαν τη μοναδικότητα με την οποία πλάστηκε ο κάθε άνθρωπος και δόξαζαν το Δημιουργό.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε χρόνια πολλά σε όλους.

